

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa G. sp. z o.o. w G.
przeciwko O. sp. z o.o. obecnie w likwidacji z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600,- (trzy tysiące
sześćset) złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), orzekając na skutek apelacji pozwanej, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. i oddalił częściowo powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. Powódka dochodziła w sprawie roszczenia o zapłatę części wynagrodzenia za wykonane przez siebie roboty budowlane. Sąd Okręgowy uwzględnił dochodzone powództwo w części, uznając, że przedstawione przez powódkę dokumenty

pozwalają na stwierdzenie, iż dochodzenie należności jest zasadne. W pozostałym zakresie, zdaniem Sądu Okręgowego, dochodzone roszczenie nie miało oparcia w umowie stron. Ponieważ przewidywała ona ryczałtowe wynagrodzenie dla wykonawcy robót budowlanych, nie stwarzała podstawy do powstania innych, ubocznych należności, które również zostały objęte roszczeniem powódki. Uznając apelację pozwanej za zasadną, Sąd Apelacyjny nie podzielił oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji - i stwierdził, że dochodzone roszczenie nie zostało wykazane za pomocą miarodajnych dokumentów, które pozwoliłyby na ustalenie jego istnienia i zakresu.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powódkę, która zarzuciła wydanie go z naruszeniem przepisów postępowania cywilnego i prawa materialnego, tj. art. 379 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 18 § 2 i 3 k.s.h.; art. 386 § 2 w związku z art. 378 § 1 i art. 379 pkt 2 k.p.c. oraz art. 18 § 2 i 3 k.s.h.; art. 386 § 2 w związku z art. 378 § 1 i art. 379 pkt 2 k.p.c. oraz art. 208 § 6 k.s.h.; art. 386 § 2 w związku z art. 378 § 1, art. 379 pkt 5, art. 168 § 1 i art. 169 § 1 - 3 k.p.c.; art. 373 w związku z art. 368 § 1 pkt 1, art. 369 § 1 i art. 370 k.p.c.; art. 373 w związku z art. 369 § 1 i art. 370 k.p.c.; art. 373 w związku z art. 370, art. 368 § 1 i art. 126 § 1 pkt 4 k.p.c. Na tej podstawie skarżąca wniosła o uchylenie wyroków Sądu pierwszej i drugiej instancji oraz o umorzenie prowadzonych przed nimi postępowań, ewentualnie zaś - o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, w każdym zaś wypadku - o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza podstaw, na które powołała się skarżąca, to znaczy nieważności postępowania oraz oczywistej zasadności wniesionej skargi.

Obie te przesłanki zostały powiązane z tą samą kwestią - twierdzeniem o braku prawidłowej reprezentacji pozwanej w postępowaniu apelacyjnym, w związku z udzieleniem pełnomocnictwa przez członka zarządu, który w chwili dokonywania tej czynności objęty był ustawowym zakazem pełnienia funkcji, w związku z prawomocnym skazaniem go w postępowaniu karnym. Równocześnie druga z osób udzielających pełnomocnictwa, występująca jako prokurent pozwanej, również nie mogła dokonać skutecznie tej czynności.

Ustanowienie jej prokurentem zostało dokonane, zdaniem powódki, przez tego samego członka zarządu, który również w tym zakresie pozbawiony był z mocy prawa możliwości dokonywania czynności prawnych w charakterze członka zarządu spółki.

Na tym tle należy stwierdzić w pierwszej kolejności, że podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może stanowić zarzut nieważności postępowania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, kwestia ta leży poza zakresem rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym - a w konsekwencji, nie może także spełniać przesłanki wskazanej w art. 398 § 1 pkt 3 k.p.c. (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 lutego 2016 r., V CSK 465/15, nie publ.). Nieważności postępowania nie uzasadnia także - choć z innych przyczyn - zarzut nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym. W sprawie doszło do potwierdzenia czynności dokonanych przez pełnomocnika procesowego pozwanej, co sprawia, że kwestionowanie prawidłowości umocowania musiałoby nastąpić wbrew woli strony, której ochronie służyć ma nieważność postępowania wynikająca z art. 379 pkt 2 k.p.c. Wyklucza to tym samym zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych samych powodów nie można także stwierdzić, by wniesiona skarga była oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym rozumieniem tej przesłanki w judykaturze, odnosi się ona do sytuacji, w których skarga kasacyjna jest uzasadniona w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka, bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 25 lutego 2016 r., V CSK

518/15, nie publ. oraz z dnia 21 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15, nie publ.). Zasadność ta ma szczególnie silny, kwalifikowany charakter i jest dalej idąca, niż zwykła zasadność środka zaskarżenia. Wywód skarżącej, zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie wskazuje jednak, by w sprawie miał miejsce taki właśnie, nadzwyczajny wypadek, oczywistej zasadności skargi. Przedstawiona argumentacja ogranicza się do podsumowania zarzutów sformułowanych w ramach podstaw kasacyjnych oraz konkluzji, że w ich świetle skargę kasacyjną należy uznać za oczywiście zasadną. Skarżąca nie wyjaśniła jednak, w czym upatruje szczególnego i oczywistego charakteru zarzucanych przez siebie naruszeń, który odpowiadałby opisanemu wyżej rozumieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W konsekwencji, trudno stwierdzić na tej podstawie, by przesłanka ta mogła zostać spełniona w sprawie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398 § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

r.g.